

CESTOU

Na moravské páně
Farář, kaplan a hospodář
mají, ať se, tichou tůl
jeť jím pŕinci na Moravě

Moč je to tak lŕst
promáň ho — trocha
cirkve dvč, dva dvč
život jeť k svčr

Na moravské páně
A mč srdce sevř
Vidim Prahu v
našich dobrych

Milénka mč
milénka mč
jako Praha, v
jako Praha, v

Moje srd
V temné n
doupč zlo
hozdě j

Praha v
oblekám
čekám v
čekám v

Na moravské půdě ještě. Vlak uhání k Svitavám.
Farář, kaplan s hospodyní sedí se mnou ve voze,
mají, zdá se, tichou radost z volebních svých úspěchů,
jež jim přines na Moravě jedenáctý listopad.

5 Mně je to tak hrozně jedno. Zítřek dávno prohráli,
prohraje ho — trochu pozděj — i soc. demokracie,
církev dvě, dva terorismy, červený a černý bůh:
život letí k svému cíli přes církve a přes bohy.

10 Na moravské půdě ještě. Vlak uhání k Svitavám.
A mé srdce sevřeno je: v Praze budu k desáté.
Vidím Prahu v temné noci, vidím Prahu očima
našich dobrých Moravanů: tajemnou a velikou.

15 (Milenka má jela si tam pro bolest a pro žaly,
milenka má jako Praha divoká a rozmarná,
jako Praha, kde tak sladce tancuje se na sopce,
jako Praha, tolik slunce vedle nenávislné tmy.)

20 Moje srdce sevřeno je. Rychlík bouří, uhání.
V temné noci vidím Prahu bez rozkoše, s úděsem,
doupě zloby, intrik, falše, zneuznaných génijů,
hnízdo jedovatých zájmů tajemné a veliké.

Praha světlá, pracující, nevím proč, mi nekyne,
oblékám se do krunýře, maskuji si obličej,
čekám tisíc zlomyslných, frivolních i hloupých ran,
čekám starou známou Prahu... Stůně mi v ní milenka.